

Sygn. akt VI Ga 241/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Michalina Sanecka

Protokolant: st. sekr. sądowy Halina Ramska

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: B. P.

przeciwko : P. C.

o zapłatę

po rozpoznaniu apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

V Wydziału Gospodarczego z dnia 29 kwietnia 2014 r., sygn. akt V GC 146/14

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda B. P. na rzecz pozwanego P. C. kwotę 300 zł. (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 241/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 sierpnia 2014 r. w postępowaniu uproszczonym.

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014 r sygn. akt V GC 146/14 w postępowaniu uproszczonym Sąd Rejonowy oddalił powództwo powoda B. P.. Sąd I instancji ustalił, że strony zawarły umowę o dzieło w dniu 16 września 2011 r, przy czym spór dotyczy naliczenia kar umownych zgodnie z § 4 pkt 2 litera e umowy. Zdaniem Sądu zapisy w/wym. umowy dotknięte są nieważnością jako pozorne, ponieważ obie strony zdawały sobie sprawę, co ustalono na podstawie zeznań świadków, że uzyskanie zezwolenia na budowę w ciągu sześciu miesięcy jest niemożliwe. Dlatego w świetle art. 83 § 1 kc, nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Sąd I instancji ustalił, że kara umowna należy się wierzycielowi, gdy niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność, to jest wykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania wynika, o ile strony inaczej się nie umówiły, ani co innego nie zastrzega szczególnie przepis ustawy – z nie dołożenia przez dłużnika należytej staranności, czyli jest zawinione (w postaci co najmniej niedbalstwa). W przypadku kary umownej zastrzeżonej na wypadek nieterminowego spełnienia świadczenia niepieniężnego oznacza to, że kara umowna należy się w wypadku zwłoki dłużnika – art. 476 kc, nie można natomiast żądać kary umownej, gdy dłużnik obalił domniemanie że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność. Od wyroku tego apelację złożył powód który zarzucił

– naruszenie prawa materialnego tj. art. 65 § 2 kc przez błędną wykładnię woli stron przez przyjęcie, że oświadczenie stron umowy, z którego wynikał obowiązek pozwanego w postaci uzyskania i przekazania w terminie 6 miesięcznym od dnia złożenia dokumentacji aplikacyjnej ostatecznego pozwolenia na budowę zostało złożone dla pozwu,

- błąd w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, że w przedmiotowym przypadku pozwany wykazał brak winy w nieuzyskaniu w terminie określonym w umowie ostatecznego pozwolenia na budowę, a w konsekwencji naruszenie art. 484 § 1 kc,

- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 kpc poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i regułami logicznego rozumowania w części dotyczącej zeznań świadka R. C.,

- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 299 kpc przez pominięcie dowodu z przesłuchania stron, mimo że do wyjaśnienia pozostały fakty istotne dla wyjaśnienia sprawy. Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na jego rzecz dochodzonych kar umownych wraz z odsetkami i kosztami postępowania lub uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Strona pozwana w odpowiedzi na apelację wniosła o oddalenie apelacji jako całkowicie bezzasadnej i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że pozorność oświadczenia woli, że pozwany ma uzyskać pozwolenie na budowę w ciągu 6 miesięcy polegała na tym, że strony wiedziały, że termin taki jest niemożliwy ze względu na ówczesne opracowywanie przez (...) Miejskiego Planu Zagospodarowania Przestrzennego. **Sąd zważył co następuje:** Apelacja powoda jest nieuzasadniona. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że kara umowna należy się wierzycielowi w przypadku nieterminowego spełnienia świadczenia za które dłużnik ponosi odpowiedzialność. Powód opiera swoje roszczenie na treści § 4 pkt 2 lit. e umowy z dnia 16 września 2011 r. zawartej przez strony który brzmi „Zamawiający zobowiązuje się zapłacić karę umowną ... jeżeli zamawiający nie uzyska i nie przekaze do (...) prawomocnego pozwolenia na budowę w terminie najpóźniej 6 miesięcy licząc od dnia złożenia dokumentacji aplikacyjnej w (...) doprowadzając tym samym do odrzucenia przez (...) wniosku o dotację – dotyczy wyłącznie inwestycji budowlanych do realizacji których w/w/ pozwolenie jest niezbędne”. Należy zauważyć, że pozwolenie na budowę wydaje organ administracyjny i na termin wydania decyzji strony umowy nie miały wpływu, co najwyżej na termin złożenia dokumentów. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że okoliczności te oraz świadomość stron że termin sześciomiesięczny nie jest realny czyni ten zapis nieważnym, skutkuje oddaleniem powództwa. W sprawie strony nie zostały przesłuchane, gdyż nie stawiły się na rozprawę w dniu 24 kwietnia 2014 r. Ponieważ brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, Sąd orzekł jak w sentencji na podstawie art. 505⁽⁽¹⁰⁾⁾ §1 i 2 kpc oraz 505⁽⁽¹²⁾⁾ § 3 kpc. O kosztach Sąd orzekł w myśl art. 108 § 1 kpc.